

Mircea Cristescu— Yfrah Neuman— Varujan Cozighian

La pupitrul Filarmonicii „George Enescu”, Mircea Cristescu a prezentat un program sprijinit pe piloni a două prime audiții. Mai întâi una românească, de Octavian Nemescu, datînd din 1970 și figurînd sub numărul VII ca ultimă piesă a ciclului *Patru dimensiuni în timp*. Ca și în celelalte lucrări ale acestui ciclu — dintre care au mai fost ascultate în luna mai 1979 piesele nr. IV la Filarmonică și nr. V la Orchestra simfonică a Radioteleviziunii — Octavian Nemescu se arată și aici preocupat să investigheze armonicile de rezonanță ale unui sunet-pedală, în cazul de față un acord-pedală, folosind pentru amplificarea ambianței sonore o înregistrare pe bandă de magnetofon suprapusă execuției pe podium. Orchestrator abil, capabil să valorifice cele mai diverse combinații timbrale, Nemescu realizează aici o adevărată „baie” sonoră, peste pedală adăugîndu-se într-o succesiune dominată de neîncetate schimbări de colorit, variate consonanțe care conferă lucrării caracterul unei originale eufonii. După o culminație în *fortissimo*, accentuată și de percuție, piesa se încheie cu acordul-pedală răsunînd de pe banda magnetică într-o sonoritate descrescîndă, peste care se suprapune — pînă la stingerea sunetului — arpegiul suitor al pianului din orchestră. Foarte bine realizată interpretativ sub conducerea lui Mircea Cristescu, cu reliefaarea clară a întregii bogății de nuanțe dinamice și de valori timbrale, piesa *Patru dimensiuni în timp* — VII confirmă odată mai mult capacitatea lui Octavian Nemescu de a construi edificii simfonice îmbinînd transpunerea muzicală a unor aride raporturi matematice cu atractivitatea sonoră.

A doua lucrare prezentată în primă audiere provine din creația contemporană engleză: *Concertul pentru vioară și orchestră* compus în 1977—1978 de Michael Blake Watkins, un muzician în plină ascensiune, născut în 1948 și distins pînă în prezent cu patru premii (Menuhin — 1975, Carl Flesch — 1976, Guinness — 1978, Consiliul Artelor — 1979). Vădînd înfrîurirea stilului componistic al școlii vieneze, mai cu seamă al lui Alban Berg, dar cu o oarecare înclinație către expansiuni romantice, lucrarea demonstrează posibilitatea autorului de a trata instrumentul solist într-o manieră virtuozi-violonistică, mai ales în cele trei cadențe, dintre care două mai scurte și

una — ultima — de mai mare amploare. Fără a se distinge printr-o originalitate ieșită din comun, *Concertul de vioară* lasă să se întrevadă știința cu care Michael Blake Watkins realizează construcții polifonice folosind cu fantezie resursele orchestrei simfonice. Solistul lucrării a fost violonistul englez Yfrah Neuman, căruia concertul i-a și fost de altfel dedicat. Profesor — șef — de—catredă la Gouildhall School of Music din Londra, director artistic al concursului internațional londonez „Carl Flesch”, el a interpretat partea solistică folosind o frazare elegantă și expresivă, de o plastică impecabilă și un ton persuasiv. Împreună cu Varujan Cozighian, Yfrah Neuman a mai interpretat și *Concertul pentru două viori și orchestră în re minor* de Bach, cei doi soliști străduindu-se să găsească numitorul comun în realizarea stilului pe care îl cere partitura acestei capodopere concertante bachiene.

O interpretare spirituală a scherzo-ului *Ucenicul vrăjitor* de Paul Dukas, cu valorificarea „poantelor” de orchestrație abil introduse în tratarea muzicală a celebrei balade a lui Goethe, a încheiat programul dînd prilej lui Mircea Cristescu și orchestrei Filarmonicii să demonstreze posesia unui simț al progreseiunii dramatice și al ritmului.

Alain Pâris

Pe Alain Pâris l-am cunoscut ca muzicolog cu prilejul simpozionului organizat în cadrul Festivalului Internațional „George Enescu” din septembrie anul trecut. A ținut atunci o comunicare intitulată *Cum este primit Enescu în Franța?*, în care își exprima convingerea că sînt create condițiile pentru ca Franța să-l primească în prezent pe Enescu, prin muzica sa, cu aceeași simpatie cu care l-a primit ca adolescent în 1894. Și pentru că Alain Pâris își desfășoară activitatea la Radio-Paris, el a organizat imediat după întoarcerea în Franța un ciclu de emisiuni despre Enescu, în care i-a prezentat și comentat cu competență lucrările. Dar Alain Pâris nu este numai un muzicolog, ci și un dirijor, ba chiar unul cu succese pe plan internațional. Reîntors în luna mai 1982 în România, el a dorit să demonstreze că este în măsură să contribuie nu numai cu cuvîntul, ci și cu bagheta la valorificarea operei enesciene. În acest scop el a dirijat un întreg program cu creații simfonice de Enescu într-un concert din cadrul Festivalului muzicii românești de la Iași, iar apoi a inaugurat concertul său de debut